

*še sam ne vem, ko ti ne more dati moj objem
ne gorkega ognjišča ne domače strehe varne
in ti še materinske sreče nuditi ne smem.*

*A v meni vendar še gori ta neutešni glad
za molkom gozda, bleskom zvezd in za neba sinjino,
še, še brezumno ljubim ženskih ust omamni sad,
še verujem, da že dogledali smo globočino
človeške bede in da zemlja pluje že v spomlad.*

*Najdražja, glej: ta sen in up, to svojo čisto strast —
vse, vse ti dajem, kar najdražjega srce mi hrani.
Ob strani stoj mi, da na dan usodni, ko propast
za novo rast preorje kakor plug ta svet razklani,
ne obležim ko mrtvo zrno sredi plodnih brazd.*

V DVOMIH

IGO GRUDEN

*Mordà je to, kar gledam v tebi,
samó podoba mojih sanj,
življenja, ki ga nosim v sebi
in v tebi zdaj verujem vanj,
da razočaran od spoznanj
izgubil vere vase ne bi?*

*Če v tebi res le sebe ljubim,
kaj je ljubezni vsa skrivnost,
ta večni strah, da te izgubim,
in želja, da vsegà bom prost,
ob misli tej srcá bridkost,
grenkà sladkost, ko te poljubim?*

*Zakaj te venomer vprašujem,
čigava si, in ti molčiš?
Ko da živiš nekje na tujem,
vsa daljna včasí se mi zdiš:
mordà na bregu le stojiš,
ko mimo tebe v noč potujem.*